

Přežit

Všechno nadskakuje. Každé jedno zrníčko písku na zemi v ulicích plných a přitom tak prázdných. Všechno nadskakuje. Každé jedno zrníčko prachu na policích s popadanými knihami. Se spadlou vázou a květinou, která z ní vypadla.

Všechno nadskakuje.

Od toho dunění, od těch zvuků a třesů. To tisíce kovových bot pochodují ulicemi Ishbalu. Nemilosrdně. Žádný obyčejný člověk by nedokázal pochopit, o co jim jde, ale hlavám jim nadřazeným je vše jasné: Ovládnout. Všechno chtějí ovládnout.

Neznámá vojska. Neznámé těžké boty. Neznámé tváře dívající se přísně, nemilosrdně a slepě dopředu bez jakéhokoli záchvěvu emocí na jejich strnulých rtech. A všichni jsou stejní. Jako armáda strojů... Zkáza.

Bum, bum, bum, pochodují.

S každou jednou botou, která dopadne v pravidelném taktu na písčitou zem, vyskočí tisíce malých zrněk písku. Vyskočí a zase se snesou dolů, pomalu. A když, po dlouhé chvíli, nastane čas pro druhou botu z páru, vyskočí znovu. Úplně stejně to dnes písek dělá celý den. A nedá se říct, že by ho to bavilo.

Bum, bum, bum.

Třese se všechno. Domy, barevné a veselé. Lidé je natírali ještě než věděli, co přijde. Třesou se i ony. A v těch domech se třesou stoly. Na těch stolech se třesou talíře a v těch talířích mušle, modré a bílé mušle, které o minulých prázdninách nasbírala neopatrná dětská ruka na pláži u moře. Mušle jemně cinkají o hluboký bílý porcelán.

Cink, cink, bum, bum, zní prázdnou místností s mušlemi.

Vidět to nějaký virtuóz, možná by se i zasníl v takovéhle chvíli. Všechno hrálo dokonalou souhrou.

Ale jediný člověk, který tu byl schopen naslouchat všem těmhle zvukům, si rozhodně nemyslel, že by byly nějak pravidelné, nějak seřazené, že by se nějak opakovaly. Ne, jeho žádný čas, přesně oddělený jednotlivými kroky vojska, nezajímal. Nad jeho hlavou sice cinkaly mušle, které kdysi nasbíral, ale stůl se nad ním také třásl, jakoby měl za chvíli spadnout i se stropem, těžkým určitě.

Ten chlapec se nesnažil něco poslouchat. Snažil se jenom myslet na to, na co chtěl. A myšlení realitu vytěsňuje, pokud je hluboké. Krčil se na zemi, ve stínu těžkého bukového stolu a hlavu si kryl mezi kolena, mezi rukama, kterými si tiskl uši. Z myšlenek ho vytrhlo jenom to, když mu jednu ruku olízl jeho nevelký světlý pes. To ji potom sundal, pokrčil čelo od náhlé změti hluku, kterou si uvědomil, a na psa, pořád ještě ucouraného od včerejší toulky loukami, se usmál.

„Nějak se odsud dostaneme, Inu-chan,“ podrbal ho na hlavě. „Zvládneme to.“

Černé psí oči se dívaly zvědavě, ustrašeně, ale statečně zároveň. Jako ty chlapcovy. Oba se krčili pod stolem, natisknutí na sebe. Oba se báli všech těch zvuků.

„Zvládneme to,“ zopakoval chlapec a zazubil se.

Vzápětí ale z poličky u stěny něco spadlo a roztříštilo se. Jako kdyby to bylo nějaké sklo... Zvuk to byl hrozný, kluk se lekl a znovu si hlavu stiskl kolena.

A pes souhlasně zakňučel.

Čas plynul. V téhle šedi, kterou mívají divné doby, pořád plynul, stejně rychle, jako předtím, nebo možná stejně pomalu. Ani jeden z nich nevěděl, kolik je hodin, co se přesně děje a kdy to všechno skončí, ale oba dva věděli jedno - že tu musí zůstat, pod tím stolem, dokud to nepřestane. Protože, jak chlapi kdysi dávno říkala maminka, všechno má svůj

konec, ať člověk chce nebo ne.

„Jo, skončí to,“ usmál se kluk. Srdce mu bilo jako splašené a ze žaludku se začalo ozývat nepříjemné kručení. Už tu jsou moc dlouho.

„Neboj, Inu-chan.“

Objal psa. Celkem silně, až zakňučel.

„Maminka říkala, že to skončí. Skončí to,“ vzdychl chlapec. Jako kdyby sám sebe chtěl ujistit. Mušle nad jeho hlavou pořád cinkaly o křehký porcelán.

Klukovy oči nechtěně zabloudily ke dveřím, třesoucím se, jako všechno okolo. Tudy odcházeli. Maminka i tatínek. Nevěděl před jakou dobou, ale věděl, že tudy a věděl, že se na něho tehdy oba dva usmáli. To ještě žádné pořádné dunění nezačalo, jenom sem tam, pár výbuchů. Řekli mu, že se má schovat. Že prý oni musí jít do války. Ale že se nemá bát. „Buď silný a zatni zuby!“ zašeptala onedhy maminka ještě než odešla a pohládila ho po vlasech. Potom se za nimi ty dveře zavřely a od té doby zavřené zůstaly.

„Jsem silný,“ zašeptal chlapec a zatnul zuby. Ale něco mu pro tu sílu chybělo, takhle to byla jenom prázdná slova. Něco mu chybělo...

Aniž by si to uvědomoval, aniž by to chtěl udělat, jeho tělo se samo pohnulo. Nejdřív se zavrtělo, na té zaprášené podlaze, až pes trochu uhnul, s překvapeným pohledem. A potom po všech čtyřech vyšlo zpod stolu do nechráněného prostoru kuchyně.

Postavilo se, chlapcovy nohy se třáslly, ale stálo pevně a odhodlaně. Kluk se rozhlížel kolem, jakoby tu nikdy předtím ani nebyl. Všechno bylo tak jiné... Na zemi spousta, spousta roztrhání skla. Dveře skříněk otevřené. A všude prach z přelámaných věcí, z vysypaných květináčů, visel tu ve vzduchu, jak ho neustálé dunění nadzvedávalo. Oknem do místnosti pořád proudily paprsky světla, které se potrhánymi tmavými oblaky dostalo do vsi. Ale jinak se z toho okna nechtěl dívat. Nechtěl vidět, co se venku děje.

Nohy se rozešly dál. Rychle. Pes pod stolem s kňučením vstal a překvapeně se na kluka díval.

Skoro už utíkal, proběhl dveřním rámem napravo, tím bez dveří, ze kterého dveře oddělal tatínek už kdysi dávno a který vedl z kuchyně do ložnice, a za chvíli se tím samým rámem vrátil.

„Rychle!“ zašeptal sám pro sebe, do prázdna. Honem se sehnul, vpadl zpátky pod velký jídelní stůl a zrychleně oddechoval do všeho toho prachu ve vzduchu.

Na chvíli zavřel oči, aby počkal, až se uklidní.

„Fíha, zvládl jsem to!“ usmál se a podíval se vedle sebe.

„Neboj, Inu-chan, určitě se mi to vyplatilo!“

Zvedl trochu pravou ruku a až teď bylo vidět, že v ní něco hodně silně drží. Nějaký papír...

„Rámeček už byl taky na zemi a rozbitej, tak jsem vzal jenom tu fotku,“ usmál se na psa.

Fotka! Vážně. Trochu pomačkaná, ale chlapec ji narovnal. Usmívali se na ní tři lidé a jeden světlý, nevelký pes na ní dole vyplazoval červený jazyk.

„Mami, tati,“ zašeptal kluk. „Já vím, že se vrátíte.“

Znovu sevřel hlavu mezi kolena, ale fotku položil před svoje oči na poskakující zem, aby na ni dobře viděl. Jednou rukou objal funícího psa a druhou obrázek přidržoval, aby neodskákal moc daleko.

„Já to vím...“

A čas znovu tiše běžel. Nenápadně, vši tou šedí okolo. Vlastně, jediná věc, která tu zářila, byly barvy fotografie. Byl na ní zachycený krásně slunečný den, barvy oblečení, červená, modrá, zelená, a i ty tři zářivé úsměvy jako kdyby měly také vlastní, dosud nepojmenovanou barvu. Bílá skvrna, která na rohu obrázku vyplazovala rudý jazyk, se bohužel zrovna pohnula, když se fotilo, takže nebyla moc ostrá, ale vlastně do té radosti okolo

patřila. Tak trochu. Byl to přece člen rodiny. Inu-chan.

Čas plynul dál. Možná se stmívalo a možná ne, to kluk ani pes nevěděli a snad ani vědět nechtěli. Možná už byl další den a možná ne. Jistě jenom věděli, že jim kručí v břiše a že... Že to někdy skončí.

Ani jeden si však také neuvědomil, že se všechno to bum, bum, bum pomalu vsakuje do ostatního vzduchu a odpařuje se z něho jako voda z hrnce, když se vaří na čaj. Mizí. Pryč, z tohoto světa. Oba se tam krčili, ale jeden z nich se usmíval.

„Jsem silný,“ zašeptal chlapec a zatnul zuby. „Skončí to.“